

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

SSN Dariusz Świecki

w sprawie zażalenia na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej
w T.,
z dnia 31 lipca 2013 roku,
o odmowie wszczęcia śledztwa,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej,
na posiedzeniu w dniu 27 listopada 2013 r.,
wystąpienia Sądu Rejonowego w K.,
z dnia 16 października 2013 r.,
w przedmiocie przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi
równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T.

UZASADNIENIE

Do Prokuratury Rejonowej w T. zostało przekazane celem rozpoznania zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa przez J. J., a dotyczące fałszywego oskarżenia z art. 234 k.k. i fałszywego zawiadomienia o popełnionym przestępstwie z art. 238 k.k. Zawiadomienie to zostało sporządzone przez sędziego Sądu Rejonowego w K. – S. K., który na posiedzeniu w dniu 10 maja 2013 roku, sygn. akt III Kp .../13, jako przewodniczący jednoosobowego składu Sądu, rozpoznawał zażalenie J. J. na zarządzenie prokuratora Prokuratury

Rejonowej w K. o odmowie przyjęcia zażalenia na postanowienie o umorzeniu dochodzenia w sprawie o sygn. akt 2 Ds. .../12.

W zawiadomieniu SSR S. K. wskazano, że zostało one wniesione w trybie art. 304 § 2 k.p.k., a jego odpis doręczono Prezesowi Sądu Rejonowego w K.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w T. postanowieniem z dnia 31 lipca 2013 roku, sygn. akt 3 Ds. .../13, odmówił, na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., wszczęcia śledztwa w wyżej wymienionej sprawie o czyn z art. 234 k.k. i art. 238 k.k., z uwagi na brak znamion czynu zabronionego.

Zażalenie na to postanowienie wniósł sędzia Sądu Rejonowego w K. – S. K., odwołując się do treści art. 306 § 1a pkt 2 k.p.k.

Postanowieniem z dnia 16 października 2013 r. Sąd Rejonowy w K., zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie w trybie art. 37 k.p.k. sprawy o sygn. akt III Kp .../13, do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. W uzasadnieniu wystąpienia Sąd Rejonowy w K. wskazał, że z uwagi na to, że przedmiotem rozpoznania sądu będzie zażalenie wniesione przez instytucję państwową, która złożyła zawiadomienie o przestępstwie, a więc ten sam Sąd Rejonowy w K., opinia publiczna mogłaby dojść do przekonania o braku obiektywizmu i bezstronności sędziów rozpoznających sprawę.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w K. zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, iż przekazanie sprawy innemu równorzędnemu sądowi w trybie art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, zaś odstępianie od zasady rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy może nastąpić tylko w razie zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej o tym, że pozostawienie sprawy w gestii tego sądu sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości. Jest to kryterium podstawowe, zaś przepis art. 37 k.p.k. nie może podlegać wykładni rozszerzającej.

Po zapoznaniu się z przedstawionymi aktami sprawy należy stwierdzić, iż wniosek Sądu Rejonowego w K. zasługuje na uwzględnienie. W niniejszej sprawie zachodzi bowiem konieczność odstąpienia od ogólnej zasady właściwości z uwagi na to, że w sprawie zachodzi tożsamość między organem procesowym właściwym do rozpoznania zażalenia, a podmiotem, w imieniu którego zostało ono złożone.

Rozstrzyganie w tej sprawie przez sąd właściwy mogłoby wywołać zarówno w odczuciu stron postępowania jak i w opinii miejscowej społeczności wątpliwości co do istnienia warunków do bezstronnego i obiektywnego orzekania.

Wskazać jednak należy, że w niniejszej sprawie zażalenie na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w T. z dnia 31 lipca 2013 roku, o odmowie wszczęcia śledztwa zostało podpisane przez SSR S. K. Powoduje to konieczność rozważenia, czy zażalenie na postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa (art. 306 § 1 pkt 2 k.p.k.) zostało wniesione przez osobę uprawnioną do reprezentowania instytucji – Sądu Rejonowego w K., szczególnie w kontekście art. 21 i 22 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (*tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 427 ze zm.*).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.